

Ötven év után újra

50 év után újból találkoztak az egykori Fiúiskola 1958-59-ben végzett, A és B osztályos diákjai. Erről a mindenképpen felejtethetetlen eseményről az egyik szervező, Gittinger Pál mesélt.

Tartottunk már találkozót 35 év után is, de arra többen nem tudtak eljönni. Úgy, hogy néhány fiúval egy fél évszázad elmúltával most találkoztunk először. A Csopak vendéglőben gyűltünk össze, mert annak az előző tulajdonosa – Varga Sanyi is osztálytársunk volt. Neki köszönhető, hogy a kidobásra szánt tablónkat meg tudta menteni. Ez számunkra becses érték. 72-en végeztünk és most 28-an jöttünk össze. Sajnos 22-en örökre eltávoztak közülünk.

Joósz Jóska, Simon Pityu, Varga Sanyi és jómagam szerveztük ezt a találkozót, a kerek évforduló miatt, meg az idő előre haladtával csak romlanának az esélyeink. A névsor összeállításához bevetettük az internetet is, azonkívül telefonáltunk, leveleztünk. Szinte mindenkit sikerült értesíteni.

Szeretett tanáraink közül már csak Erődi Mária nénit tudtuk körünkben köszönteni. Jelentettünk, mint a régi időkben: – Tanár néninek jelentem, az osztály létszáma....

Rendkívül jó hangulatú, szinte euforikus volt a találkozó. Előke-rültek a fényképek, a régi történetek, anekdoták. Annyi mondanivalónk volt egymás számára!

Jó néhányan vagyunk, úgy 10-12-en – akik Budaörsön illetve a környéken maradtunk. Az évek során együtt jártunk középiskolába, vagy egy helyen katonáskodtunk. A későbbiek során is valamilyen úton-módon összefutottunk. Ezért mi többet tudtunk egymásról. Más volt az élmény azt megölelni, akit már ötven éve nem láttam. Egy társunkat Kanadába vetette a sors, ő nem tudott eljönni. Hárman Németországban élnek, ők itt voltak. Közülük egy vadászpilóta lett a né-

met légierőnél. A másik főiskolai tanárként boldogult.

Felolvastuk a névsort, aki jelen volt, az elmondta néhány mondat-

ban a maga történetét. Hát, nagyon különböző életutak kerekedtek ki az elbeszélések során.... Aki nem tudott eljönni, arról is tudott valaki valamit, hogy hol-merre él. Aztán, akik örökre eltávoztak, azok emlékére gyűjtöttunk egy kis mécses lángot a tablónál. Ugyan-így a tanárainknak is. Ezek voltak a legmeghatóbb pillanatok. Herbai tanárnő, Bandúr igazgató úr, Szőlősi tanár úr – ő nagyon szigorú volt –, Szakály Mátvás tanár úr – de folytathatnám a sort. – sokat köszönhetünk nekik.

Most már nevetve emlékeztünk többek között arra, hogy a Fiúiskolában a boltív alatt sorakoztunk hazaindulás előtt és így köszöntünk: – Előre! Rákosi elvtárs, előre! Zengett az egész iskola, aztán rohantunk ki a kapun. A templomkertbe mentünk verekedni. Sík atya tanította a hittant. Milyen mérges volt, amikor télen kicsúsz-

káltak az utat a plébánia előtt! 1956 őszét követően a névsorolvasásakor valaki nem volt jelen, akkor az osztály kórusban kiabálta: diszszidált!

Komoly döntés előtt álltunk, amikor a középiskolába kellett jelentkeznünk. A fiúnál szóba jöhetett a József Attila Gimnázium, vagy a Budai Nagy Antal, a lányoknál a Kaffka, és akkoriban na-

gyon népszerűek voltak a technikumok, oda sokkal nehezebb volt a felvételi. Én a vegyipariba jelentkeztem. Tanultam rá, teljes erőmből. Bandur igazgató behívott: Fiam, fölvettek! Én meg csak álltam ott, alig hittem el. A Ligetvári Ernő osztálytársammal – sajnos ő már három éve meghalt – az NDK-ban tanultunk tovább egy főiskolán, a kollégiumban egy szobában laktunk. Egyetemet öten-hatan végeztek közülünk. Betegségről nem ejtettünk szót az osztálytalálkozó során, annál többet az unokákról.

Valamennyien boldogultunk az életben, és még mindig vannak terveink, elképzeléseink. Reméljük, hogy a legközelebbi alkalommal még nem fogunk „tolószék versenyt” rendezni.

Éppen ezért megfogadtuk: a következő találkozóval nem várunk ilyen sok évet...

STEINHAUSER KLÁRA